

ਅਪੀਲੇਟ ਸਿਵਲ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਲਸਾਘ. ਜੇ.

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਦਿੱਲੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਡਾ. ਐਸ. ਦੱਤ, - ਉੱਤਰਵਾਦੀ।

1954 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 119 - ਡੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ

1955

ਜਨਵਰੀ 15

ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ (1922 ਦਾ VIII) ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ 45 - ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ - ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜੇਕਰ ਸੇਧ ਐਕਟ (V ਆਫ 1952) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇ - ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਅੰਪਾਇਰ - ਕੀ ਸਿਰਫ ਤੀਜਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ - ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ - ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ - ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ I) - ਧਾਰਾ 21 - ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ - ਕੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਵਾਰਡ - ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਗਲਤੀ - ਕੀ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਰੈਂਡਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ (1) ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 20(1) ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ - ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ (V of 1952) ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਉਕਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

(2) ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਤੀਜੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਵੀ ਸੰਦਰਭ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਅੰਪਾਇਰ" ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਅੰਪਾਇਰ" ਅਤੇ "ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ"। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤਿੰਨ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

(3) ਕਿ ਵਿਧਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

(4) ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(5) ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਡੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਡੀ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਫਿਰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਜਾਂ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਵੈਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਰੀ ਆਈਰ ਐਂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਸਟਰ (1) ਅਤੇ 1. ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ, ਵੱਖਰਾ;

ਮੇਥੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੈਂਡਕੀ ਅੰਜਨੇਯਲੂ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ)।

ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ - ਜੱਜ III ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ - ਮਿਤੀ 27 ਮਈ 1954 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰਸਾਇਣ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। (ਇਹ ਅਪੀਲ 1954 ਦੇ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 797 - ਡੀ ਵਿੱਚ 26 ਨਵੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ - ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ)

ਆਰ. ਐੱਮ ਸੀ ਸੀਤਲਵਾੜ, ਅਟਾਰਨੀ - ਜਨਰਲ ਰੰਗ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਅਵਧ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਏ.ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ ਅਤੇ ਐਨ.ਡੀ. ਬਾਲੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਫਲਸਾਮ, ਜੇ. ਇਹ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ (ਐਫ.ਏ.ਓ. ਨੰ. 119 - ਡੀ ਅਤੇ 120 - ਡੀ ਆਫ਼ 1954), ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪ - ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ - ਜੱਜ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 24, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਡਾ. ਐਸ. ਦੱਤ ਨੂੰ 10 ਮਈ 1944 ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। 24 ਫਰਵਰੀ 1949 ਨੂੰ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਡਾ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, 28 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ, ਡਾ. ਸੇਸ਼ਾਦਰੀ ਨੂੰ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਡਾ. ਇਸ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ 18 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਸਾਇਣ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਗੈਰ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਮੁਖੀਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਡਾ. ਦੱਤ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੋਣ ਗ੍ਰੇਡ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼, ਅਤੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਈ - ਸੀਕਿਊਟਿਵ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਦੱਤ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਲਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਰ ਵਰਧਾਚਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਇੱਕ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਡਾ. ਦੱਤ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਖੋਜਾਂ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਡੀ. - ਸੀਜ਼ਨ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ 3 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ।

ਦੋ ਸਾਬਕਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 1 ਮਾਰਚ 1951 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡਾ. ਦੱਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਾ. ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਬ - ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 27 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, 26 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਨੇ ਸਰ ਵਰਧਾਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਾਕਟਰ ਦੱਤ ਨੂੰ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। 11 ਫਰਵਰੀ 1952 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸਾਲਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਖੇਸਲਾ, ਜੇ.

ਇਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਫ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਦਾ ਰੂਪ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1952 ਦੇ ਐਕਟ V ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੜ੍ਹੋ -

"ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ, ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਇਕ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਫ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ - ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੈਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ

ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਆਪਕ, ਅਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਅੰਪਾਇਰ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਹਰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧੀਨਗੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ।"

ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੰਡੀਅਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਦਾ ਕਲਟੀਵੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਾਇੰਸ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮ.ਐਨ. ਸਾਹਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਪੱਤਰ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਹੋਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। 19 ਮਈ 1953 ਨੂੰ, ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਹੀ ਇਕੱਲਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਡਾ. ਦੱਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਸਾਲਸੀ ਡਾ. ਸਾਹਾ ਨੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਕੇ 15 ਜੂਨ, 1953 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਸੰਦਰਭ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਡਾ: ਸਾਰਾ ਨੇ 17 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਡਾ: ਸਾਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਤਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਬਿਠਾਇਆ: -

- (1) ਕੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਦਾ ਸਿਲੈਕਸ਼ਨ ਗ੍ਰੇਡ ਡਾ. ਐਸ. ਬੀ. ਦੱਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੇਕਿਅ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?
- (2) ਕੀ ਡਾ. ਐਸ. ਬੀ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (3) ਕੀ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਡਾ. ਡੂਟ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਲਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਹੀਣ ਸੀ!?
- (4) ਕੀ ਡਾ: ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਸੁਣੇ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੀਬੀਜੇਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਜਾਂ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ 9 ਜੂਨ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

24 ਜੂਨ 1953 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਮਈ 1931 ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ, ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ 1949 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਅਧੀਨ ਸਾਲਸੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਵਿਗੜਿਆ ਅਤੇ ਅਸ਼ਕ ਅਤੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਯੋਗ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਉਠਾਈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ -

- (1) ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਤਿ - ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਪੈਰਾ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਾਲਸੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ 2?
- (3) ਕੀ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਗੈਰ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ?
- (4) ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ?

(5) ਕੀ ਅਵਾਰਡ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(6) ਕੀ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

(6 - ਏ) ਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅੱਜ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ?

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿਚ ਛੋਟ ਦੀ ਇਕ ਮੱਦ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਅਟਾਰਨੀ - ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਖੋਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਾ 6 - ਏ 'ਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਅਤੇ 3 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਦੋ ਮਤਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੱਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਸਰ ਵਰਧਾਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵਜੋਂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਰਚੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਗੇ, ਜੇ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਡਾ. ਦੱਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਣਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਮਤਾ, ਮਿਤੀ 3 ਜੁਲਾਈ 1953, ਮੌਜੂਦਾ ਅਵਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ, ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ। ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਕੌਂਸਲ ਅੱਗੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਸਾਲ 1953 ਦੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ: ਦੱਤ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਅਤੇ ਡਾ: ਸਾਹਾ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਲ 'ਤੇ ਡਾ: ਦੱਤ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੂਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਅਵਧ ਬਿਹਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਮਤਾ ਮਾੜਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਕੋਲ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਬਚਾਅ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਜੇ ਕਿ ਸੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। 1952 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮਾੜਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਨੁਕਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ -

- (1) ਕੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਕੋਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਈ 1952 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ;

(2) ਜੇਕਰ ਕੌਂਸਲ ਕੋਲ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ

(3) ਕੀ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਦਾ ਅਸਲ ਮਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਵੈਧ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਬੈਂਡਰੇਕ

ਅਣਸੋਧਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। - ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ -

(ਏ) ਵਿਧਾਨ ਬਣਾਉਣ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ,

(ਬੀ) ਆਰਡੀਨੈਂਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ

(ਸੀ) ਮਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ। ਸਲਾਨਾ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ, ਸਲਾਨਾ ਗਿਣਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ,

ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ (i) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - "ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ, ਜੇ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਕਰਤੱਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਵਿਧਾਨ 4 ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (1) -

"ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿੱਤ, ਖਾਤਿਆਂ, ਨਿਵੇਸ਼ਾਂ, ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪ - ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਬਾਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲੜਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਡਾ. ਦੱਤ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

1952 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੇ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ -

"ਅਦਾਲਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ (ਬੱਸ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ, ਸਟੈਚਿਊਟਸ, ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ) ਅਤੇ "ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਸਟੈਚੂਟਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।"

ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 21 ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ 2 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ 5 ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਗਠਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ 6 ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰੇਗੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੂਚੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰ. (iv) ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 4 ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ (f) ਸੀ। ਨਵੀਂ ਅਥਾਰਟੀ, ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ। ਕਾਨੂੰਨ 10 - ਏ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਰੋਜ਼ਮਰ੍ਹਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਇਹ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਹਰ ਸਾਲ ਘੱਟੋ - ਘੱਟ ਦੋ ਵਾਰ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ - ਧਾਰਾ (7) ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਾਲਾਨਾ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਅਨੁਮਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਕੌਂਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਾਬਕਾ ਚੈਕਰ ਦੇ ਚਾਂਸਲਰ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਵਿੱਤ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਗਠਨ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿੱਤ ਸਬ - ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸੰਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਸਵਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਸੀ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਦਾਲਤ ਜੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਵਿਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਬਾਰੇ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸੋਧਣਾ ਜਾਂ ਸੋਧਣਾ ਹੈ। . ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਲਪਤੀ, ਪ੍ਰੋ - ਚਾਂਸਲਰ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਵਿਭਾਗਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲਜਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸਮੇਤ ਸੰਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਸਟੇਟ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ, ਨਾਮਜ਼ਦ ਮੈਂਬਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਵਣਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੰਸਥਾ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟ ਡੂ ਵਿੱਚ ਸੇਧਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਨੀਵਰ ਸਿਟੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਮੂਲ ਮਤਾ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਮਾੜਾ ਸੀ? ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਕੱਤਰ, ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਓਕਾੜਾ ਬਨਾਮ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਓਕਾਰਾ ਬਨਾਮ ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰੇਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਐਡੀਸਨ ਅਤੇ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੂਟ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੂਟ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼

ਸੂਟ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ, ਮਿਤੀ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ! 1951, ਅਸਲ ਮਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਮਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਾ. ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸੈਕੰਡ - ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਫ਼ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ -। ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਬੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ, ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰ ਵਰਧਾਚਾਰੀਆ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸਰ ਟੇਕ ਚੰਦ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਦੱਤ ਨੂੰ ਚੋਣ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਡਾਕਟਰ ਸੈਸ਼ਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਾਈਸ - ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਥਿਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਰਸ ਉਦੋਂ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਫਲ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੱਟੋ - ਘੱਟ ਚੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਡ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋੜਾਂਗਾ। ਉਹ ਨੁਕਤੇ ਜੋ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੋਜ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲਸੀ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅਰਥਹੀਣ.

ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਐਕਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਟਾਰਨੀ - ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 54 ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਅਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਜੋਂ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ "ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਖੌਤੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਤੀਜੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਵੀ ਸਾਲਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ 'ਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ 'ਅੰਪਾਇਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਰਥ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੇ ਮਾਮਲੇ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਅਟਾਰਨੀ - ਜਨਰਲ ਸਾਨੂੰ ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਅੰਪਾਇਰ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੀਸਰਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45 ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹਨ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਅੰਪਾਇਰ' ਅਤੇ 'ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਸੀ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਟਾਰਨੀ - ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੀ ਆਇਅਰ ਐਂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲੈਸਟਰ (1) ਦੇ ਕੇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 'ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ' ਅਤੇ 'ਅੰਪਾਇਰ' ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਡਿੰਗ ਠੇਕੇਦਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਝਗੜੇ ਖੁਦ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ "ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ" ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਢਿੱਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਖੁਦ ਅੰਪਾਇਰ ਅਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। "ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ" ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 54 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯੁਕਤ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਦੋ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਸਫ਼ਾ 322 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਨੇਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ -

"ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।"

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ 15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਡਾ. ਦੱਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਵਜੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਬਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਵਾਰਡ ਬੁਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਕ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੇ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਹੈ: -

"ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅੰਗਮਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ।"

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਈਟਮ (ਬੀ) ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ -

"ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਮਿੰਟਾਂ ਜਾਂ ਅਨੇਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਦੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"

ਆਈਟਮ (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ

ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਡਾ. ਦੱਤ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਜੋ ਤਾਜ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਡਾ. ਦੱਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਘ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਮੇਥੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰਾਂਧੀ ਅੰਜਨੇਯੁਲੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਹੈ, 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ। ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੈਕ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਨਾਇਡੂ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਲਈ। ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ, ਅਤੇ 1. ਐੱਮ. ਲਾਲ ਦਾ ਕੇਸ (1), ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ

ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਗੇ।

ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਵੇਗੀ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਤਰੁੱਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਸਫ਼ਾ 270 ਅਤੇ 272 'ਤੇ ਰਸਲ ਦੁਆਰਾ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗਲਤੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਜੇਕਰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਤੱਥ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਉਲੀਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ

ਜਾਂ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ - ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਡਾ. ਦੱਤ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਜਾਂ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਡਾ. ਦੱਤ ਦੀ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਫਰਮਾਨ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਡਾ. ਦੱਤ ਘੱਟੋ - ਘੱਟ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਪੁਰਦਗੀ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚ ਖੁਦ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

- Jaspal Singh, Translator.